

POSITIVNÍ ANTIKOMUNISMUS

Vydalo:

Ústředí československých demokratických organizací
v Austrálii a na Novém Zélandě, Box 19, P. O.
Rocklea East, Brisbane, Qld., Austrálie.

Positivní antikomunismus

Úvod

Československým demokratickým politickým uprchlíkům!

Vážení přátelé,

mnoho let již uplynulo od té chvíle, kdy jsme zvolili svobodu a opustili zotročenou vlast. Utíkali jsme s úmyslem pracovat úsilovně pro návrat demokratických svobod v naší vlasti.

Politická situace se stále mění a vyžaduje znovu a znovu přezkoumání. Dobrý politik musí správně hodnotit nové situace a hledat nové metody k dosažení starých cílů svobody a spravedlnosti.

Je možno pozorovat dvě extrémní skupiny v našem exilu, které nesprávně hodnotí situaci a docházejí k mylným uzávěrům. Jedna skupina si myslí, že stačí šířit do světa zprávy o tom, jak komunismus je hrozný a hlásat porobenému národu, jak Západ je ideální a krásný, a čekat se založenýma rukama, až se situace nějak vyřeší buď válkou nebo revolucí ve vlasti. Druhá extrémní skupina chce ovlivňovat vývoj za Železnou oponou tím, že podporuje revizionistické snahy ve vlasti a jde tak daleko, že přímo vyzývá čs. dělníky, aby se neobraceli zády ke komunistické straně, ale skrze tuto stranu se dožadovali svých požadavků.

Zatím co nečinnost neb negativní činnost první skupiny je málo k užítku, činnost druhé skupiny je přímo škodlivá. Většina exulantů nepatří asi k žádné z těchto extrémních skupin, ale je někde uprostřed obou a má názory na celý problém většinou velmi mlhavé.

Ústředí československých demokratických organizací v Austrálii a na Novém Zélandě svolalo konferenci exilových pracovníků do Melbourne na dny 27. až 29. března 1964 a problém antikomunistické činnosti byl jedním z hlavních bodů programu. Tato konference přijala program pozitivního antikomunismu jako svůj iniciativní návrh, který se předloží exilu k diskusi. Vyzýváme proto exulanty, exulantské organizace a redakční skupiny, aby se návrhem zabývali a snažili se jej zlepšit svými připomínkami.

Věříme, že takto vypracovaný rámcový plán, neboli politický program exilu, bude-li demokraticky nabídnut národu, může mocně zasáhnout do vývoje a ukázat se velmi účinnou metodou boje proti komunismu. Přitažlivý program nových spravedlivých sociálních reforem je nejlepší zbraní proti komunismu. Cesta sociální spravedlnosti je cestou ke svobodě. Zdůraznění mravních hodnot proti materialistickému komunismu a program sociálního zajištění budou účinným apelem pro čs. lid, stejně jako plán zaměstnaneckých a lidových akcí bude mocným argumentem proti obávaným monopolům soukromým i proti nenáviděným monopolům komunistické státní ekonomie.

Program zemědělských reforem, kde soukromé vlastnictví bude obnoveno, dřina usnadněna a rentabilita zvýšena, ukáže našemu venkovu cestu k lepší budoucnosti. Obnovení středního stavu, schopného dobře sloužit občanům a ochotného plně respektovat požadavky obecného blaha celku, je jednou z důležitých cest z komunistické ekonomie bankrotu a bídy.

Plán bytového vlastnictví je dalším důkazem pro dělníky ve vlasti, že exil nehodlá zavádět ekonomický systém, kde by zaměstnanci dřeli na druhé a byli vykořisťováni, ale že hodlá uskutečňovat zásadu, že vlastnictví má být rozvrstveno pokud možno na všechny občany.

Decentralisace územní a zájmová je nejúčinnější zbraní proti tyranii komunistického centralismu a byrokracie.

Návrh na správnou reakci na komunistickou taktiku koexistence a kontrolovaného "uvolnění" oživí důvěru unaveného domova i exilu v budoucnost a posílí chuť k antikomunistické činnosti v duchu pozitivním.

Náš plán je aktivistický; domov i exil v něm mají své funkce. Energie domova nesmějí být mrzačeny strachem z toho, že po pádu komunismu přijdou nové formy vykořisťování. Činorodá schopnost domova i exilu by měla být vyburcována k intenzivní práci na brzkém dosažení společného cíle svobody a spravedlnosti. Nelze pracovat bez cíle. A nelze dosáhnout cíle bez pracovního programu. Cíl ovšem musí být pozitivní. Plán budoucího uspořádání osvobozeného státu je ovšem jen rámcovým programem, který se bude aplikovat různým způsobem na různých místech a v různých dobách a nechce být národu vnucen, ale jen nabídnut.

Proto plán musí být národu znám. My chceme tedy navazovat styky s lidem, odmítáme však jednat s jeho otrokáři. Program pozitivního antikomunismu by však neměl zůstat jen pouhou teoretickou diskusí, ale měl by být uveden v život. Všichni političtí uprchlíci, všechny spolky, redakční skupiny a rozhlasové stanice ať přiloží ruce k dílu!

Své připomínky, kritiky a zlepšovací návrhy pošlete laskavě

Ústředí československých demokratických organizací
v Austrálii a na Novém Zélandě, Box 19, P. O.
Rocklea East, Brisbane, Qld., Austrálie.

POSITIVNÍ ANTIKOMUNISMUS

Teorie integrálního humanismu o boji proti komunismu

Lidská společnost podléhá ustavičným změnám. Politik musí správně pochopit smysl těchto změn a na základě poznání reality společenského života učinit praktické politické uzávěry. Je to zejména důležité pro antikomunistické politické uprchlíky hlavně nyní, kdy Chruščovova taktika tak zv. koexistence mate mnoho hlav.

Základními pilíři správné teorie antikomunistického boje jsou dva zákony filosofie dějin.

A. Zákonitost světového dosahu některých historických událostí

Problematika dějin se někdy tak nahromadí, že nutně musí přijít řešení. Situace ovšem může být vyřešena dobře nebo špatně. Některé události, které přinašejí vyřešení takové nahromaděné problematiky, mívají pak někdy světový dosah. Tak na př. problematika carského Ruska nutně vyžadovala řešení. Poněvadž nepřišlo řešení dobré, přišlo řešení špatné, ale problematika carského Ruska s jeho naléhavou sociální otázkou řešena byla; řešili ji komunisté a vyřešili ji špatně. Nyní stojíme před problematikou novou, před problematikou komunismu.

Otázka komunismu nutně zraje k rozuzlení. Řešení určitě přijde, lze je však oddálit nebo uspíšit a usměrnit v linii dobré nebo špatné. Stejně jako řešení problematiky carského Ruska komunistickou revolucí mělo dosah světový, tak také řešení komunistické otázky bude nutně mít dosah světový.

Rovněž nesnesla odkladu problematika Číny, kde většina rolníků hospodařila na cizích pozemcích a platila jako pachtovné 50-75% sklizně zámožným statkářům, kteří nepracovali vůbec. Poněvadž nepřišlo řešení dobré, muselo přijít řešení špatné - komunistické. A dosah tohoto řešení byl také světový. Rovněž řešení otázky komunismu v Číně bude mít dosah světový. Řešení nutně přijde, lze je však uspíšit nebo oddálit a usměrnit tak, aby bylo řešením dobrým neb špatným.

B. Zákonitost parazitní funkce bludu na pokroku dobra - zlo poháněčem na cestě k dobru

Bůh připouští zlo k většímu dobru. Lze to pozorovat v mnoha oblastech života jednotlivců i společnosti. Např. v přírodních vědách mylná mechanistická filosofie dala podnět k mnoha užitečným výzkumům. Emocionální přetónování, které přináší blud, popohnalo vědeckou práci.

Hrozba komunismu popohání řešení koloniální otázky a problému nevyvinutých národů. Pod vlivem komunistického nebezpečí se začala formovat Evropa a nastoupila cestu sjednocovacích akcí. Pod tímže vlivem USA věnují miliardy na pomoc nevyvinutým národům a západní demokracie jsou nuceny provádět urychleně důležité sociální reformy.

To ovšem neznamená, že my máme právo mávat bičem komunistické hrozby, at' již nelidsky nebo "lidsky", stalinsky, chruščovovsky nebo revizionisticky, za tím účelem, abychom popohnali sociální pokrok. Aby se mohl postavit nový Řím, nebylo nutno starý vypálit a zničit mnoho životů, tak jak to učinil Nero.

I když uznáváme zákonitost funkce zla jako poháněče dobra, nesmíme sami zla nikdy používat, abychom urychlili pokrok dobra. Špatný prostředek nikdy nemůže být posvěcen dobrým cílem.

Proto nesmíme podporovat gradualismus, titoismus, národní a tak zvaný demokracický komunismus a revizionismus, abychom urychlili proces změn v komunistických zemích. My sami totiž přivoláváme karabáč parazitního zla již tím, že nejsme schopni zavčas prosadit řešení dobré.

I nyní se stává řešení problémů více a více naléhavým a nutně přijde. Záleží na nás, zdali se oddálí nebo urychlí a zdali se usměrní v linii dobré nebo špatné.

Je pravda, že atomická válka by nemusela znamenat osvobození Československa, ale jeho zničení; a my si zničení rozhodně nepřejeme. Ostatně problém komunismu se nevyřeší pouze zbraněmi; nevyřeší se však též pouze sociálními reformami při zanedbávání vojenské obrany.

Bylo již navrhováno mnoho řešení. Většinou to však byly plány řešení částečných, což ovšem nestačí. Nelze pouze poukazovat na zlo komunismu a zanedbávat stále naléhavé řešení sociálních problémů současné doby. Částečné a negativní řešení nemůže vést k cíli. Je třeba řešení celkového a pozitivního.

Komunismus není jen problémem ekonomickým a sociálním, ale je především problémem morálním. Odmítat spravedlivé řešení sociální otázky z důvodů materialistického sobectví těch, kterým se daří dobře, to je ovšem také problémem morálním.

Úspěšné řešení musí tedy zasahovat celkovou problematiku dnešního člověka, problematiku morální, sociální, ekonomickou, kulturní atd. Správné řešení je tedy nutně řešením integrálním, které obsáhne člověka celého ve všech sférách jeho života individuálního a sociálního. Musí být dále řešením humanitním; nelidský charakter vztahů sociálních, ekonomických a politických je nutno zhumanisovat. Jde tedy o program integrálního humanismu.

Komunismus je systém ve své podstatě - v teorii i praxi - špatný, a proto se nelze spokojit s pouhými reformami komunismu - s jeho revizí. Revizionismus a reformismus nestačí. Je třeba úplné a do základů jdoucí transformace. Zelezná opona však není dělicí čarou mezi lidmi dobrými a špatnými. Je tedy třeba transformace v duchu integrálního humanismu na obou stranách Zelezné opony.

Pokusíme se nastínit několik hlavních zásad této transformační teorie pozitivního antikomunismu v duchu integrálního humanismu.

I. REFORMA MRAVŮ

Morální přerod soukromého a veřejného života v duchu křesťanském je nejlepším lékem proti dialektickému i nedialektickému materialismu, proti bídě duchovní. Lásku k bližnímu stavíme proti nenávisti třídní i netřídní a zásadu spolupráce proti třídnímu boji.

Spirituální hodnoty mají být více ceněny, jak v životě soukromém, tak v práci politické, než hodnoty materiální. Hierarchie hodnot nesmí být zvrácena. Místo vykořisťování a sobecké bezohlednosti sociální spravedlnost a sociální láska. Jinými slovy: "blahoslavení chudí duchem", tj. ti, kteří nelpí duchem na majetku.

Společnost se všemi hodnotami sociálními a hospodářskými má sloužit plnému rozvoji lidské osobnosti, tj. rozvoji mravních a intelektuálních kvalit všech občanů. Proto každá reforma společnosti musí začít reformou lidské osobnosti, reformou života individuálního a sociálního. Přehlízet tento problém morálky individuální a sociální a usilovat jen o reformu institucí politických, sociálních a ekonomických, to znamená neřešit podstatu současných problémů vůbec.

O těchto problémech je dosti literatury přístupné všem exulantům. Podrobnosti nemohou být předmětem politického pojednání, ovšem politikové a veřejní pracovníci si musejí být problému vědci a podle toho usměrnit svou práci. Politické instituce mají podporovat a usnadňovat každou dobrou snahu o reformu morálky soukromé i veřejné.

Jedním z největších morálních kazů politického života v exilu je nezřízená touha některých politických skupin po moci. Takové exilové skupiny se snaží za každou cenu si zorganizovat ve všech exilových institucích onu pověstnou většinu jedenapadesáti procent. Tyto totalitní tendence se uplatňují v mnohých národnostních skupinách v exilu velmi nevybíravými prostředky. Nejlépe zorganizovaná politická skupina často hlásá příslušníkům ostatních směrů zásadu nepolitičnosti exilové práce, zásadu, kterou sama nejvíce porušuje. A tak pod maskou nepolitičnosti politická strana chce dominovat exilu podobnými metodami, jak to dělali a dělají komunisté.

Fanatičtí partajníci jsou prohlašováni za nadstranické osobnosti a jako nadstraničtí "experti" mají zálučně sloužit partajním totalitním snahám. Fanatičtí partajníci vydávají "nadstranické" časopisy, které v důležitých problémech nikdy neopomenou prosazovat politické zájmy určité skupiny. Aby byla zajištěna většina, vylučují se některé politické skupiny pod různými záminkami z exilových pracovních posic a jedna strana se snaží rozhodovat o tom, kolik politických stran se bude v exilu uznávat.

Největším nebezpečím demokracie jsou falešní demokrati, kteří takových metod používají. Největším škůdcem exilové práce ve všech národnostních skupinách jsou ony politické skupiny, které takto rozbíjejí jakoukoli poctivou demokratickou spolupráci. Je v zájmu exilu, stejně jako v zájmu takových politických stran, aby v těchto věcech byl zjednan pořádek. Příslušníci takových stran by si měli uvědomit, že jejich vlastní národ je bude jednou soudit a že nejlépe poslouží své vlastní straně, když takové totalitní tendence uvnitř strany energicky znežmožní.

Exil všech národností je politicky rozvrstven a podle toho smýšlí a jedná. Zastírání tohoto faktu zatím nikomu neposloužilo. Jediná schůdná cesta k exilové jednotě je demokratická spolupráce všech antikomunistických složek podle zásady, že zájem strany nesmí být povýšen nad zájem národa. Naším cílem nemůže být jednota totalitní, ale jednota demokratická, tedy jednota respektující pluralitu politických forem a skupin.

Nevyřeší-li exil tento veliký morální problém, pak nebude schopen splnit úspěšně své antikomunistické poslání. Budou-li se veškeré energie vyčerpávat u jedné části exilu nezřízeným bojem o totalitní moc a u druhé části exilu nutné z toho vyplývajícím bojem proti totalitním snahám, pak exil nebude schopen urychlit příchod oně historické události, na kterou všichni čekáme, a nebude moci usměrnit specifičnost tohoto řešení v linii dobré. To by tedy znamenalo naprosté selhání exilu.

II. REFORMA INSTITUCÍ

Sociální nespravedlnost žene stále ještě nespokojené masy do náruče komunismu. Lidé vykořisťování a ekonomicky neb politicky utlačováni hledají pomoc kdekoli, třeba v komunismu.

Je možné a pravděpodobné, že pod vlivem komunistické propagandy mnozí dělníci za Železnou oponou mají obavy z kapitalistického vykořisťování po pádu komunismu; bojí se, že bude nastolen onen vydrídušský kapitalismus, jak jej líčí Marx ve svém Kapitálu v minulém století v Anglii. Tito lidé nemají dostatečný přístup ke svobodným informacím a vytvořili si zkreslený obraz života v západních demokraciích.

To platí zejména o mladší generaci, která nemá žádných zkušeností z doby před nacistickou okupací.

Je tedy třeba předložit lidu za Železnou oponou **rámčový program spravedlivého řešení sociální otázky po pádu komunismu.**

Exil i trpící domov potřebují konkrétní ideál, za který by měli bojovat. Positivní cíl je největším podnětem k práci. Idea cíle je hybnou pákou v procesu transformace.

Exil se ovšem nesmí snažit nadiktovat domovu nedemokratickou cestou určité řešení. Může ovšem a musí předložit návrh a propagovat jej. Pořádní anti-komunisté doma jsou tak uštvaní existenčním bojem, že nemají ani času, ani možností studovat a připravovat budoucí řešení. Oni nemají ani potřebných informací o sociálním pokroku ve svobodném světě, ani základních vodítek. Proto takovou studijní programovou práci musí dělat exil. O definitivní úpravě pak rozhodne demokratickou cestou lid ve svobodných volbách.

Domníváme se, že přes veškeré rozdíly ideologických bloků a politických směrů, exil se může dohodnout na rámcovém programu, který by ponechával dosti místa pro mnoho podrobností i pro mnoho dalších důležitých problémů, kde by se mohla uplatnit ideová iniciativa všech. Tímto způsobem by byla zachována demokratická svébytnost a programová rozdílnost politických skupin. Jde tedy o návrh jakéhosi rámcového programu exilové koalice, který bude národu demokraticky nabídnut.

V dalších kapitolách podáváme takový návrh na řešení základních problémů ekonomické a politické rekonstrukce po pádu komunismu.

A. Sociální zajištění

Tato otázka by měla být základním bodem programu transformace institucí po pádu komunismu.

a) Sociální pojištění. Sociální pojišťovny by měly být spravovány reprezentanty organizací zaměstnavatelů a organizací odborových; též omezený počet zástupců vlády (odborníci) by měl být v nejvyšších orgánech, aby vláda mohla být dobře informována.

Do pojišťovacích fondů budou přispívat částečně zaměstnavatelé a částečně zaměstnanci. Stát bude pomáhat subsidiárně těm, kteří nejsou schopni přispěvkem platit. Pojištění bude zavedeno pro všechny potřebné vrstvy národa.

b) Rodinný příjem. Vedle základní mzdy budou se poskytovat rodinné příspěvky na každé jednotlivé dítě, aby počet dětí neznamenal podstatné snížení životní úrovně rodiny a aby byla usnadněna výchova zdravých, mravních a vzdělaných nových generací.

Hleďání nejlepšíh administrativních a finančních metod a forem těchto ro-
dinných sociálních fondů je otevřeným polem působnosti, kde se může uplat-
nit iniciativa všech politických skupin.

B. Co se zestátněným průmyslem?

Soukromé vlastnictví bude obnoveno.

Jestliže byl zestátněný podnik rozšířen. vrátí se příslušná část vlastníkovi.
Část představující rozšíření - jde-li o obchodní společnost - nabídne se jednak
zaměstnancům onoho podniku ve formě zaměstnaneckých akcií a jednak ve for-
mě lidových akcií zaměstnancům nižších platových kategorií v ostatních podni-
cích a nezáměrným občanům samostatně hospodařícím. Zbytek akcií bude roz-
prodán na volném trhu.

To předpokládá reformu bývalého obchodního práva v tom smyslu, že se za-
vedou tři druhy akcií:

1. Akcie volné. Možno je prodávat a kupovat volně na trhu.
2. Akcie lidové. Zaměstnanci v nižších platových kategoriích a méně zá-
možné vrstvy samostatně hospodařících občanů mohou získat tyto akcie,
jestliže se zaváží, že je neprodají po dobu pěti let. Za těchto okolností mo-
hou získat určitý počet akcií v kalendářním roce za zvýhodněných podmí-
nek. Limitovaný obnos použitý na nákup akcií bude odpočítatelnou po-
ložkou v přiznání k dani z příjmu. Po pěti letech dostane majitel tako-
vých akcií případně od státu premii.
3. Akcie zaměstnanecké. Je to zvláštní druh akcií lidových, které se musejí
v prvé řadě nabídnout zaměstnancům příslušného podniku. Nemají-li
zaměstnanci podniku zájem, pak teprve bude možno je nabídnout jako
akcie lidové. Ostatní podmínky jsou stejné jako u akcií lidových.

Stát bude zvláštními výhodami podněcovat obchodní společnosti, aby v pří-
padě rozšiřování podniku a emise nových akcií reservovaly část nových akcií
jednak jako akcie zaměstnanecké a jednak jako akcie lidové. Bude se tak dít
daňovými výhodami a dáváním přednosti takovým podnikům při uzavírání
smluv o dodávkách státu a veřejným korporacím a při udělování některých
speciálních licencí.

Odborové organizace zřídí zvláštní poradny pro záležitosti akcií zaměstnanec-
kých a lidových a mohou získat právo zprostředkování obchodu takovými
akciemi.

Organisace zaměstnavatelů a odborové organizace budou mít právo v tarif-
ních smlouvách (collective bargaining) rozhodovati v rámci zákona o dalších
podmínkách nákupu a prodeje akcií lidových a zaměstnaneckých; jednotlivý
zaměstnavatel a příslušná závodní rada budou mít právo v závodních smlou-
vách upravovat podrobnosti pro určitý podnik.

Podniky, které byly vybudovány komunistickým režimem jako podniky zce-
la nové, budou přeměněny na obchodní společnosti, jejichž akcie budou mít
vymezený počet akcií zaměstnaneckých, lidových a volných.

Některé nové podniky, které souvisejí s úkoly autonomních orgánů územních
(obce, okresy, země atd.), jako elektrárny, plynárny aj., převedou se do vlast-
nictví těchto samosprávných útvarů.

Zestátněné podniky soukromé, hlavně řemeslné a živnostenské, se vrátí vlastníkům. Jestliže byly komunistickým režimem rozšířeny a zlepšeny novými investicemi, bude mít vlastník právo tyto investice odkoupit a cenu platit v únosných splátkách.

Mimo ty podniky, které patřily státu před vydáním zestátnovacích dekretů (železnice, státní lesy, státní pokusné statky atd.), zůstanou ve vlastnictví státu jen ty podniky, u nichž soukromé vlastnictví i po využití všech možností demokratické státní kontroly a dohledu, by stále ještě znamenalo velké nebezpečí ohrožení veřejného blaha (jako výroba zbraní, výbušnin aj.). Tato obecně formulovaná zásada ponechává různým politickým skupinám určitou možnost rozličných praktických a konkrétních programů.

Některé podniky státní a komunální budou též rezervovat určitý počet akcií jako akcie zaměstnanecké a lidové.

Družstevní vlastnictví se obnoví v plném rozsahu, jak to bylo v době před zestátněním, a to u všech typů družstev výrobních, obchodních, úvěrních atd. Některé podniky, vybudované státem za komunistické diktatury, se přetvoří na podniky družstevní, zejména mlékárny, konservárny zeleniny a ovoce, výkupny určitých zemědělských plodin, obchody atd.

Těchto zásad se použije nejen pro podniky výrobní, ale též obchodní.

Zbývá mnoho důležitých problémů a podrobností, kde se může uplatnit iniciativa a zdravé soupeření politických skupin.

C. Co s kolchozním zemědělstvím?

Kolchozy nemohou být zachovány, ale soukromé vlastnictví zemědělského podnikání musí být obnoveno. Je ovšem neúnosné vraceti se všude do starých forem zemědělského hospodaření.

V mnohých krajích naší vlasti měl rolník půdu většinou ve dvaceti i více úzkých, dlouhých pruzích na dvaceti i více místech. Bylo to hospodaření nerentabilní, které vylučovalo využití velkých moderních strojů. Tento systém pro malého rolníka - a takových byla u nás většina - znamenal velkou dřinu, neúměrně velký počet pracovních hodin pro celou rodinu a většinou bídný výnos.

Návrat do takových poměrů by znamenal zruinování zemědělského stavu. Mladá generace by prostě utekla ze zemědělství do průmyslu. Je však v zájmu národa, aby zdravý zemědělský stav byl zachován.

Je nutno tedy hledat řešení, které by znamenalo nejen návrat do soukromého vlastnictví, ale též ulehčení dřiny moderními stroji a družstevní demokratickou svépomocí, aby zemědělský výnos se zvýšil a životní úroveň rolníka se zlepšila.

Bude snad užitečné vysvětlit historické pozadí zemědělské problematiky. Naši předkové znali jiný způsob zemědělského hospodaření. Každého roku několik skupin pozemků ležících pohromadě, tzv. tratě, se ponechaly ležet ladem (úhor), aby si odpočinuly. (Trať je ona skupina pozemků - úzkých a dlouhých pruhů - ležících pohromadě, která je ohraničena cestami.) Tohoto úhoru bylo rovněž využito, ovšem tak, aby se půda mohla regenerovat. Tehdy totiž ještě neznali umělá hnojiva a nemohli tedy půdu tak intenzivně využívat jako nyní.

Každá vesnice měla svého pastýře, který ráno sehnal dobytek z celé vesnice na pastvu, někdy na obecní louky, někdy na trať ležící úhorem.

Nás zde zajímá jen ta organizační stránka zemědělské svépomoci v té době. Pozemky ležící úhorem v oné trati byly soukromým vlastnictvím jednotlivých rolníků a dobytek, který se pásal na celé trati, rovněž. Pastýř bydlel v obecním domě, pracoval pro celou obec a žil z naturální odměny, kterou mu jednotliví rolníci vypláceli. Pomáhal mu na pastvě jeho pes.

V příštím roce se úhor rozoral a půda se vrátila do soukromého obhospodářování a úhorem ležela pak trať jiná. Toto řešení bylo na tehdejší dobu velmi účelnou kombinací instituce soukromého vlastnictví se zajímavým druhem svépomoci a se specifickou strukturou společenských vztahů.

Technický pokrok přinesl radikální změny. Umělá hnojiva, stroje a jiné možnosti odstranily tento způsob hospodaření. To by ovšem samo o sobě nebylo nic zlého, kdyby se našly jiné metody vzájemné svépomoci, aby se zmenšila dřina a zvýšil výnos. To se však nestalo, aspoň ne v dostačující míře. Starý systém byl rozbit a nebyl nahrazen jiným. Malý rolník se doslovně utloukal neracionálním a nevýnosným hospodařením, které znamenalo společenskou atomisaci; byla to společnost bez dostatečné struktury sociálních vztahů. Historická událost zemědělské technologické revoluce nebyla usměrněna správným způsobem. Specifické zaměření oné významné události historického zvratu, které mělo být usměrněno správnou politikou, usměrněno nebylo vůbec. Proto specifické zaměření oné nutné historické události nebylo správné.

Zmizel starý řád a nebyl nahrazen řádem novým. Zmizela klidná harmonie řádu (tranquillitas ordinis) a pomalu prchala poesie venkova a zůstali jen uštvaní a udrnění lidé, kteří na kulturní život neměli většinou ani času, ani peněz, ani dost fyzické energie.

Komunisté zavedli řád nový, řád ovšem špatný. Krach tohoto komunistického řádu je neodvratný, poněvadž jde o společenskou soustavu, která je v rozporu se základními tendencemi lidské přirozenosti. Nejisté je jen to, kdy a jak bude změněn. Nevíme sice kdy, ale můžeme si učinit představu o tom, jak by se mělo usměrnit zaměření onoho rozhodného zvratu v zemědělském podnikání a životě celého národa. A na tomto usměrnění můžeme a musíme pracovat již nyní.

Najdeme-li řešení správné a pro zemědělce přitažlivé, půjde rolnický stav za námi. Ukáže se mu cesta z komunistické ekonomie bankrotu a vývoj se usměrní a urychlí. Příchod historického zvratu se uspiší. Představa budoucích spravedlivých reforem, jakožto představa cíle v historickém vývoji, má funkci dynamickou. A tato dynamika, vyvolaná představou přitažlivého cíle, je důležitým činitelem v programu pozitivního antikomunismu, v jeho transformační, integrální a humanitní formě. Proto je nutné, aby exil program měl a předložil jej národu.

Kdežto propagace gradualismu a revizionismu transformační proces zpomaluje a řešení oddaluje, námi navrhované řešení podle našeho názoru proces urychluje a cíl - historický zvrát - přibližuje.

Podobný rozbor bychom mohli učinit též o tom, jak staré formy výroby zemědělské byly rozbity a jak historický zvrát průmyslové revoluce dlouho postrádal správné specifické zaměření a jak dělník, žijící bez správné struktury sociálních vztahů, se stal nástrojem komunistického spiknutí.

Návrh na průmyslové řešení, jak uvedeno výše, je rovněž úsilím o specifické zaměření budoucí historické události zvratu a o zmobilisování psychických energií, o novou dynamiku, která by proces urychlila a cíl přiblížila.

Pro krátkost místa nemůžeme důkladně rozebírat velmi komplikovanou situaci průmyslovou s hlediska historického. Rozhodně se však netajíme tím, že máme v úmyslu vývoj nejen urychlit, ale též usměrnit. Věříme, že jedno s druhým pevně souvisí. Domníváme se, že též gradualistům a revizionistům a snad též dalším exilovým skupinám, které s námi možná nebudou souhlasit, záleží též na rozhodném ovlivňování specifického zaměření budoucího vývoje. Máme mnoho důvodů věřit, že jejich cílem je zachovat zestátněný průmyslové výroby, obchodu a též obchodních transakcí se zemědělskými výrobky. Není zatím dostatek dokladů, abychom si mohli učinit představu o tom, co zamýšlejí se zemědělskou výrobou.

My hlásáme veřejně, že chceme návrat k soukromému vlastnictví, ovšem přejeme si, aby toto soukromé vlastnictví bylo rozprostřeno pokud možno na nejširší vrstvy národa a aby bylo zatíženo jakousi sociální hypotékou. Chceme prostě vybudovat spravedlivou strukturu sociálních vztahů, tj. práv a povinností. Usilujeme tedy jednak o návrat k soukromému vlastnictví a jednak o zintenzivnění a prohloubení sociálních vztahů. To se týká průmyslu, obchodu i zemědělství. Jsme proti monopolům soukromým i státním, proti monopolům politickým i hospodářským. Domníváme se, že tento program bude účinnou zbraní proti komunismu.

Náš iniciativní návrh má být programem pružným, který předpokládá různou aplikaci na různých místech a v různých dobách, aby se vyhovělo místním potřebám.

V zemědělské výrobě doporučujeme kombinaci tří způsobů.

a) **Scelování**, které se provede tak, že každý rolník bude mít svou scelenou půdu asi ve 4 kusech:

1. scelenou půdu dobrou a blízkou;
2. dobrou a vzdálenou;
3. špatnější a blízkou;
4. špatnější a vzdálenou.

Půda bude tedy scelena do několika kusů jednak podle bonity a jednak podle vzdálenosti od vesnice a bude soukromě vlastněna a obdělávána.

Toto řešení však bude v praxi těžko proveditelné do důsledků. Nebude asi dosti dobré a blízké půdy pro všechny. Mimoto scelená půda by musela být prohlášena za nedíl; scelené kusy by nesměly být reálně děleny při prodeji neb dědické posloupnosti. Jinak za pár let bychom byli zase zpět ve starém hospodářském systému malých kousků. Proto scelení všech zemědělských pozemků nebude možné.

Scelila by se tedy jen část pozemků v katastrální obci. Bylo by to různé podle místních poměrů, např. jedna třetina až jedna polovina zemědělské půdy. Toto řešení by se kombinovalo s níže uvedenými způsoby sub b) a c).

b) Pozemky nescelené, soukromě vlastněné a soukromě obdělávané

Část pozemků by se vrátila do vlastnictví v malých kouscích, jak to bylo dříve. Byly by to hlavně pozemky vhodné pro stavbu domů, pro vinice, ovocné sady, pro zeleninu, a vůbec pozemky pro pěstování plodin, kde nelze dobře použít moderních velkých strojů. Zahradnické a zelinářské pozemky by byly většinou blízko vesnice, vinice a sady na místech pro ně vhodných.

c) Pozemky nescelené, soukromě vlastněné, ale družstevně obdělávané

Půda by se vrátila do soukromého vlastnictví v malých kouscích, jak to bylo dříve. Byla by to půda vhodná pro plodiny, kde se dá použití velkých moderních strojů, tedy hlavně obilí.

Velké pluhby by rozoraly celou trať, velké sečí stroje by zasely obilí a kombajny by je sklídily. Tyto velké stroje by patřily místnímu zemědělskému družstvu. Sklizeň by se rozdělila podle rozlohy jednotlivých soukromých pozemků v oné trati a podle bonity, a to v naturalích.

Starý systém úhorů, na kterých pásal pastýř dobytek z celé vesnice, by byl vystřídán novým způsobem užitečné vzájemné svépomoci; starý princip by byl aplikován na nové poměry.

Výlohy s tímto společným hospodařením by nesli majitelé jednotlivých pozemků a odpočítaly by se v naturalích při rozdělování sklizně. Byly by to hlavně náklady spojené s údržbou strojů, cena nových strojů a osiva a honorování pracovních sil. Stroje patřící kolchozům (JZD) by převzala tato nová demokratická zemědělská družstva.

Několik tratí v katastrální obci by bylo tedy rezervováno pro družstevní obhospodařování. O tom, které tratě by to byly, a o ostatních problémech společného hospodaření by rozhodovala místní zemědělská organizace, která by byla autonomní zájmovou organizací zemědělců s rozsáhlou pravomocí.

Toto řešení znamená méně dřiny pro rolníky, využití velkých strojů, méně pracovních hodin a zvýšenou produktivitu. U pozemků družstevně obhospodařovaných by nebylo mezi, pouze hraniční kameny u cest by označovaly polohu jednotlivých pozemků. Soukromé vlastnictví by bylo zachováno, ale provedlo by se ono zintenzívnění a prohloubení sociálních vztahů, což by bylo prospěšné celku i jednotlivým rolníkům.

Když předkové se mohli dohodnout na tom, která trať bude úhorem a kde tedy obecní pastýř bude pást dobytek všech, musí být nyní možná dohoda o navrhovaném řešení.

Použití velkých družstevních strojů pro malé pozemky není možné.

Když by malé kousky polí ležely na různých místech, rolníci by se stále hádali, kam stroje půjdou nejdříve. Hlavně u sklizně je často důležité, aby práce byla vykonána co nejdříve, neboť nepohoda může sklizeň zničit. Způsob, který navrhujeme, má tu výhodu, že pozemky ležící v jedné trati jsou osety stejným druhem obilí, a se sklizní se začne u všech v tutéž dobu. Neztrácí se čas přejížděním z místa na místo. Ostatně soukromé velké stroje nelze použít vůbec na malých úzkých pruzích polí.

Zde je nutno si uvědomit, že vlastnictví není právem absolutním, které by nebylo omezeno žádnými ohledy na obecné dobro společenského celku.

Stavební řády již dávno upravují celou řadu podmínek pro stavbu a udržování domů. Podobně živnostenský zákon neponechával hospodaření v živnostech libovůli, ale stanovil celou řadu předpisů o nutných opatřeních hygienických a bezpečnostních, a celé živnostenské podnikání bylo uváděno v soulad s obecným dobrem. Náš návrh má tedy zavést obdobná opatření v zemědělství. Taková omezení libovůle v podnikání jsou již dávno přijímána jako samozřejmá v jiných oborech hospodaření.

Zdůrazňujeme ještě, že systém pozemků nescelených, soukromě vlastněných a družstevně obdělávaných, by nebylo nutno zavádět všude. V mnohých krajích by stačilo snad jen scelování, které by mohlo být doplněno systémem pozemků nescelených a soukromě obdělávaných.

Při všech těchto úpravách zemědělského hospodaření by se braly v úvahu zkušenosti z pozemkových reforem z doby před druhou světovou válkou.

Půda v pohraničí je odlišným problémem a vyžaduje speciálního řešení.

Kombinace navrhovaných tří způsobů zemědělského hospodaření a pružná aplikace celého návrhu na místní poměry znamená zmodernisování zemědělství, zachování soukromého vlastnictví a možnost menší nescelené pozemky ve skupinách sub b) a c) prodávat a dědit v malých jednotkách.

Důkladného studia odborníků by si zasloužil problém, jak využít komunisty vybudovaných stájí, křovinů a vepřinců a to tak, aby soukromé vlastnictví dobytka bylo respektováno, ale bylo využito s výhodou budov a určitých společných služeb. V takových velkých stájích, které by mohly být spoluvlastnickým zařízením, by mohla být vyhrazena jednotlivá oddělení pro dobytek místních rolníků. Je možno uvažovat o kombinaci soukromého vlastnictví dobytka a jeho společné obsluhy ve spoluvlastnických stájích s vodovody, stroji na přípravu krmiva atd. Je nutno stále hledat systém hospodaření, kde by rolník měl menší investice (budovy a stroje), menší pracovní dobu a mohl chovat větší počet dobytka. Tento systém stájí by mohl být zaveden jen jako dobrovolný způsob svépomoci. Právní problém spoluvlastnických stájí by mohl být řešen podobným způsobem, jak níže navrhuje u bytových domů: vlastnictví ideální části budovy nerozlučně spojené s trvalým právem užívacím ke konkrétní její části.

D. Střední stav

Příslušníci tohoto stavu (živnostníci, obchodníci a svobodná povolání) mají svou důležitou funkci v životě svobodného národa. Jejich hospodářská nezávislost a z toho vyplývající nezávislost politická je praktickým uskutečněním zásady občanských svobod. Proto vyspělý svobodný střední stav je důležitým pilířem svobody národa.

Ruinováním svobodného středního stavu se ničí svobody občanské. Vylvlastní-li bezdůvodně stát poctivě nešetřené majetky příslušníků středního stavu a odnímá-li jim živnostenská oprávnění, je to nejen bezpráví páchané na tomto stavu, ale též přidušení národního života. Podlamuje se tím iniciativa občanů ve svobodném podnikání a veřejnost se okrádá o dobré a užitečné služby. Budí se tím nechut' a nedůvěra k poctivé práci, osobní snaživosti a šetrnosti.

Proto úsilí o obnovu svobody a demokracie ať je spojeno s obnovením svobodného středního stavu, který by byl nejen schopen poskytovat vysoce kvalitní služby, ale též ochoten respektovat zájmy obecného blaha společenského celku a pro ně pracovat.

Obnovení středního stavu je důležitým faktorem v úsilí o svobodu národa a vysokou životní úroveň. Extrémy monopolů soukromých i monopolů státních ničí soukromé podnikání, které má svou starou tradici v dějinách Evropy a prokázalo svou životaschopnost a užitečnost.

Příslušník středního stavu má přímý kontakt se zákazníkem a může se lépe přizpůsobit jeho potřebám a požadavkům. Přizpůsobit se ostatně musí, má-li obstát ve volné soutěži.

Soukromému podnikání ať je dána tedy ta největší svoboda, jaká je přípustná s ohledem na obecné blaho společnosti. Kvalita výrobků a služeb musí být ovšem zaručena předepsaným standardem odborných znalostí a výcviku. Státní dohled by měl být zachován, ale dobře fungující autonomní orgány středního stavu je třeba obnovit. Zde je možno navázat na zákonodárství první republiky o živnostensko-obchodních komorách. Živnostenská společenstva, obchodní gremia a ostatní řemeslnické instituce mohou prokázat občanům lepší služby než státní byrokratismus a centralismus. Starý systém je nutno ovšem zlepšit; a zde připadá velké poslání příslušníkům tohoto stavu v exilu, aby studovali nejnovější systémy demokratických zemí. Učňovské školy musí být přizpůsobeny potřebám vysokého standardu svobodných podnikání. Zlepšený systém učňovských smluv má mít na zřeteli nejen vysokou úroveň výcviku, ale též sociální problémy učňů. Nižší průmyslové školy stejně jako vyšší průmyslové školy by měly odpovídat světovou úroveň a dostatečným počtem potřebám hospodářského života. Speciální péči je nutno věnovat výchově dorostu pro sklářství, keramiku a podnikání podporující turistický ruch, zejména zahraniční.

Příslušníci středního stavu budou mít právo zakládat si své stavovské organizace, které budou hájit jejich zájmy a pečovat o vysokou úroveň služeb. Svoboda středního stavu je zárukou sociálního a hospodářského pokroku a obyvatele v zotročené vlasti, které tolik trpí nedostatečností služeb, dříve dobře vykonávaných svobodným středním stavem, jistě tento program přivítá.

E. Otázka bytová

I v bytové politice se bude sledovat program rozvrstvit co nejvíce soukromé vlastnictví na všechny skupiny obyvatelstva.

1. Pokud možno největší počet rodin ať vlastní domek se zahrádkou.

2. Při nejmenším ať je každé rodině umožněno státi se majitelem bytu. Podle anglosaského práva je možno být vlastníkem reálné části domu, tedy vlastníkem jednoho bytu (flat). Kontinentální právní systémy, založené na právu římském, připouštějí jen možnost vlastnictví ideální části domu, nikoli části reálné. Při zachování dosavadních právních struktur je možno řešit problém takto:

- a) Vlastnictví ideální části domu se spojí nerozlučně s trvalým právem užíváním k určitému bytu v tom domě a s právem spoluužívat společné prostory (dvůr, prádelna, sklep atd.) a společné zařízení (ústřední topení, teplá voda aj.).
- b) Pozemkové knihy se doplní plány bytových domů se zakreslenými očíslovanými byty. Do pozemkových knih se pak např. v případě obývacího domu o 10 bytech vloží pro každého spoluvlastníka vlastnictví k ideální desetině domu, nerozlučně spjaté s trvalým právem užíváním ke konkrétnímu bytu - třeba bytu č. 6 - a s právem spoluužívat společné prostory a zařízení.

Tento systém předpokládá vypracování nové právní terminologie a celého nového bytového práva a reformu práva knihovního.

Činžovní domy, které postavila vláda v období komunistické diktatury, se převážně přemění na spoluvlastnické domy podle navrhovaného plánu a bytové vlastnictví se nabídne občanům za výhodných podmínek.

Stavba činžovních domů starého typu samozřejmě bude stále možná.

F. Decentralisace

Samospráva územní bude v plném rozsahu obnovena.

Vybuduje se rozsáhlá síť autonomních organizací zájmových, kterým bude přiznána značná kompetence v záležitostech stavovských (lékařské komory, advokátní komory, instituce živnostníků a řemeslníků, zaměstnavatelské svazy, odborové organizace zaměstnanců, hospodářské svazy rolníků atd.).

Zákonem bude zaručeno, aby odborové organizace zaměstnanců a svazy zaměstnavatelů mohly uzavírat kolektivní (tarifní) smlouvy a závazným způsobem v nich stanovit předpisy pro příslušná odvětví hospodářského života, zejména pokud jde o otázky mzdové a všechny ostatní problémy pracovního práva, jako dovolené, bezpečnostní a hygienická opatření v závodech atd. V těchto kolektivních smlouvách mohou být upraveny podrobnosti o nabývání zaměstnaneckých a lidových akcií, jak bylo vysvětleno výše. Demokratické závodní rady spolu s jednotlivým zaměstnavatelem pak budou řešit konkrétní problémy svého závodu ve smlouvách závodních.

Bude se podporovat další vývoj k prohloubení hospodářské samosprávy ve všech oborech. Zaměstnancům se přizná status sociálního partnera; to ovšem neznamená, že zaměstnanec z pouhého titulu zaměstnaneckého bude mít právo rozhodovat neb spolurozhodovat o otázkách hospodářského provozu podniku, o otázkách obchodních, administrativních a technických. Jako majitel zaměstnaneckých akcií bude mít ovšem plná práva akcionářů.

Tento program stavíme proti komunistickému centralismu hospodářskému a proti všem monopolům státním i soukromým. Proti plánovanému poblcování lidské osobnosti otrockým státem, tj. totalitními režimy všech odstínů, nabízíme hospodářskou decentralisaci, program znamenající zlidštění hospodářských vztahů. Jde o uplatnění zásady, že společnost a celý ekonomický a politický systém mají být ve službách rozvoje lidské osobnosti.

Náš návrh doporučuje vytvoření nových struktur politických, ekonomických, sociologických, etických, právních a psychologických. Soukromé vlastnictví i podnikání bude obnoveno a zákonem chráněno. Sociální vztahy mají být současně prohloubeny a zesíleny. Cílem je systém, kde všichni občané by se podíleli na vymoženostech moderní techniky, na hospodářském pokroku a národní produktivitě. Usilujeme o to, aby byla uskutečněna zásada odproletarisování proletariátu a důsledné demokratisace nejen života politického, ale též hospodářského.

Tento rámcový program má být ideologickou zbraní proti komunismu, stejně jako podnětným návrhem k problematice budoucího uspořádání naší vlasti. Návrh počítá s další iniciativou demokratických politických skupin a směřů a ponechává všem skupinám, které by jej přijaly jako program exilový, mnoho možností k uplatnění specifických ideových odlišností.

III. IDEOVÝ BOJ PROTI KOMUNISMU

Jakým způsobem by se měl tento rámcový program stát hlavním instrumentem ideového boje proti komunismu? Nepochybujeme totiž o tom, že tento boj musí ustavičně pokračovat a nelze jej za žádných okolností zastavit. Jak by náš návrh mohl přispět k tomu, aby se již nyní usměrňovalo specifické zaměření oné budoucí rozhodné historické události a aby se její příchod urychlil?

Doporučujeme tento postup při plném rozvíjení ideového boje:

- 1) Tento rámcový program by měli studovat exulanti jednotlivě i exilové organizace a společnou prací tak přispět k tomu, aby se vytvořil dobrý celosexilový program - jakýsi program exilové koalice. Měly by se ovšem studovat též další problémy budoucí rekonstrukce, které zle zmíněny nejsou a které mohou být rovněž důležité v transformačním procesu ideového boje. Také by se měly studovat různé možnosti aplikace.
- 2) Návrh by se měl propagovat ve všech exilových národnostních skupinách, aby tak všechny národnosti společně se Shromážděním porobených evropských národů (ACEN) a se všemi exilovými institucemi národnostními i mezinárodními přijaly rámcový program pozitivního anti-komunismu.
- 3) Program by se měl propagovat již nyní rozhlasem a jinými prostředky do všech zemí za Železnou oponou, aby tam mohl být též studován, zlepšován a hledány různé možnosti aplikace lidmi ve vlasti. Taková kampaň by byla účinným lékem proti ignoranci, která byla uměle vypěstována komunistickým režimem tím, že lid byl násilně odříznut od světového dění a od informací o nových reformních sociálních směrech. Hlavním posláním rozhlasu by mělo být přesvědčovat lid v komunistických zemích, že kapitalismus doby Marxovy náří ve světě, že exil ani západní mocnosti jej nechtějí porobeným národům vnutit, a že vyrůstají nové, lepší sociální systémy, které jsou v souladu s lidskou přirozeností a tedy přijatelné všem lidem i v nynějších komunistických zemích. Jinými slovy je nutno nabídnout porobeným národům lepší sociální systém než mají a dokonce i lepší než kdy měl předtím.
4. Exulanti ovšem by se měli zapojit též v zemích svého pobytu do místních bojů proti komunismu a za sociální spravedlnost a svobodu. Je nutno přiznat, že je třeba transformace na obou stranách Železné opony a vyvodit z toho praktické důsledky. I o této účasti exilu na boji o lepší svět by se měly porobené národy rozhlasem informovat.

Domníváme se, že tímto způsobem bude odňat vítr z plachet oné parazitní funkce zla na pokroku dobra. Komunismus ztratí svůj *raison d'être*. Ideová prázdnota, jakýsi politický nihilismus, který jen usiluje o moc, kritizuje, ale nemá pozitivní politický cíl, není nic platný v boji proti komunismu. Pozitivní obraz cíle však přitahuje lidskou mysl a burcuje dřímající tvůrčí energie.

Zatím co komunisté stále lidu malují své utopistické obrazy, postrádaly porobené národy dosud protiváhy lepších antikomunistických návrhů na konkrétní řešení sociálních a ekonomických otázek. Jen poněkud konkrétně formulovaný program může vyvolat ony tvůrčí energie, které jsou potřebné k transformačnímu procesu antikomunistického ideového boje. Pouhé abstraktní zásady nestačí.

Komunismus se ukázal za Stalinovy éry ve své plné hrůze a perversnosti. Chruščov pochopil, že se tak komunismus stal nepřijatelným západnímu člověku, proto se snaží nasazovat komunismu humanitní masku. Pravá podstata komunismu, přičítá se lidské přirozenosti, kryje se takticky za abstraktními ideami míru a svobody; komunismus se nesnaží poctivě uvést tyto ideje v realitu života a politické praxe, ale soustavně je porušuje podněcováním třídního boje a místních revolucí.

Zlo nelze vždy vymýtit, jak bychom si to přáli. To ovšem neznamená, že smíme podporovat zlo tím, že mu přiznáme stejné postavení ve stupnici hodnot jako dobru. Stejně hodnocení a postavení dobra a zla však vyžaduje Chruščovova politika koexistence.

Nezapomínejme, že zde nejde jen o rozdíly mezi různými sociálními a hospodářskými systémy, jak se nám to sraží namluvit komunistická propaganda. Komunismus je svou podstatou systém nelidský a proto se nemůžeme spokojit s pouhou jeho reformou neb revizí. Program pouhého antistalinismu je pro nás nepřijatelný. Musíme trvat na programu důsledně antikomunistickém.

Jsmo proti komunismu všech odstínů, včetně komunismu národního, titoismu a tak zvaného komunismu demokratického.

IV. PŘÍMĚŘENÉ POUŽITÍ SÍLY V BOJI PROTI KOMUNISMU

Chruščovova koexistence nemůže být naším programem. Chceme mír, ovšem mír spravedlivý. Chruščov slovy propaguje vyloučení násilí z mezinárodní politiky, ovšem stále je ochoten v praxi podporovat násilí podněcováním místních revolucí; v politice vnitřní je násilí stále hlavním nástrojem komunistické praxe, což je v naprostém souladu s komunistickou teorií.

Pro nás je přijatelný jen takový program, kde nebude místa pro násilí ani v politice mezinárodní - a to poctivě, nezáhludně a důsledně -, ani v politice vnitřní. To ovšem znamená svobodné volby.

Mezinárodní vztahy je nutno budovat na těchto základech:

- 1) pravda (pravdivé informace),
- 2) spravedlnost,
- 3) spolupracovní solidarita a
- 4) svoboda.

Nemůžeme brát vážně jako poctivě míněný žádný program, kde chybí jeden z těchto pilířů mezinárodní společnosti.

Světový atomický konflikt není záčoucí. Chceme Československo osvobozené, nikoli zničené atomickými bombami. Pokud však komunisté budou používat násilí v politice vnitřní a podporovat revoluce ve světě, potud my se nemůžeme vzdát programu čelit násilí přiměřenými prostředky spravedlivé síly. Exulanti sice nebudou ve skutečnosti rozhodovat o použití zbraní v boji proti komunismu, ovšem z důvodů propagačních je nutné mít v těchto věcech jasno. V demokratické společnosti rozhoduje lid, který je stále ovlivňován z mnoha stran, a proto lid musí rozumět základním politickým problémům.

Může přijít doba s takovými okolnostmi, že bude možné podpořit protikomunistické povstání v zemích za Železnou oponou, zejména v Rusku, a to bez rizika atomické války. Moudrá politická opatrnost a rozvaha musí v takových chvílích zvážit situaci a rozhodovat. Pokud nemáme jistotu, že takové okolnosti nikdy nenastanou, potud se nesmíme vzdávat práva na spravedlivé použití síly; a takovou jistotu nikdy nebudeme a nemůžeme mít.

Dělit exil a svět pouze na dvě skupiny, na ty, kteří chtějí řešení válkou a na gradualisty, to je naivní zjednodušování skutečností.

Cílem mezinárodní spolupráce je dosažení obecného blaha všelidské rodiny. Tohoto cíle nemůžeme dosáhnout tím, že budeme obětovat podstatnou část lidské rodiny za Železnou oponou. Mezinárodní obecné blaho nelze koupit za cenu otroctví miliónů. Přijetí Chruščovovy koexistence znamená uznání status quo za Železnou oponou, znamená zlomení antikomunistického ducha v těchto zemích.

Chruščov se tváří, jako by si lid za Železnou oponou komunismus přál. My však víme, že lid je terorem ztotočen. Tímto svým programem pravdy, spravedlnosti, svobody a z toho vyrůstající poctivé spolupracovní solidarity, za žádných okolností nezvýšíme zbytečně mezinárodní napětí.

Opravdové uvolnění může nastat jen jako výsledek důsledné politiky dodržování těchto principů a nikoli jako výsledek jejich porušování. Ostatně komunisté Západu stejně nevěří a chtějí jej pohřbit. Taktika koexistence má toto pohřbení usplňit.

Použití síly je za určitých okolností oprávněno, hlavně tehdy,

- 1) když jde o zastavení další agrese,
- 2) má-li se předejít a zabránit připravované agresi (a proto antikomunistické gerily v Číně jsou oprávněné a zasluhují si podpory),
- 3) když podpora revolucí je jedinou cestou, jak zabránit velké válce a hlavně předejít strašlivé katastrofě světového atomického konfliktu. Komunisté by mohli rozpoutat takovou válku, když by neviděli jinou možnost, jak zboljševisovat svět. Za takových okolností může být podpora antikomunistických revolucí dokonce mravní povinností.

Chruščov se nevzdal plánů na světovou revoluci, na pohřbení Západu. Je možné, že podpora antikomunistických revolucí bude jedinou reálnou politikou a jediným východiskem, a proto se nikdy nemůžeme zříci předem použití spravedlivé síly v boji proti komunismu.

Lze počítat s vývojem, který bude trvat delší dobu, ovšem nikdo nemůže přesně budoucnost předvídat. Je možné též očekávat postupný - etapový - vývoj delšího trvání, který pak asi vyústí v náhlý převrat revoluční.

O změnách v komunistických zemích, jejich povaze a dosahu, mohou být spory. To ovšem neospravedlňuje Západ k tomu, aby hazardně zanedbával otázku vojenské obrany a neprozřetelně předem vylučoval použití spravedlivé síly, když neví, jakým situacím bude muset čelit. Politika, která nepočítá s těmito možnostmi, není programem reálným.

Státy, které znemožňují svobodnou výměnu informací o vnějším světě a neuvolňují vnitřní napětí zaváděním občanských svobod, ale pěstují stále třídní boj, musí být považovány za potenciálního agresora, a jejich propagandě o koexistenci a uvolnění mezinárodního napětí nelze věřit. Plánovat přímo koexistenci svobody a otroctví je politika nemorální.

V. CO DĚLAT V DOBĚ "UVOLNĚNÉHO" NAPĚTÍ?

Období "tání" rozhodně nemůžeme používat k propagaci komunistického revizionismu, gradualismu a titoismu, ale k spravedlivému ideovému boji. A tento boj nesmí nikdy ustát pod vlivem koexistenčních taktik Moskvy.

Přijetí koexistence by znamenalo intelektuální a morální sebevraždu exilu a celého Západu. Chceme život a ne "mír" intelektuálního a morálního hřbitova. Chruščovova koexistence je plánovaným zaváděním ideové sterility na Západě.

Komunisté nechtějí důslednou a opravdovou koexistenci s křesťanstvím a s demokracií. Obojí se pokoušejí zničit naprosto systematicky a v třídním boji důsledně pokračují.

Podle komunistických teoretiků a mistrů dialektiky má být před posledním rozhodným úderem na "kapitalistické" země období propagandy koexistence a míru, aby se tak připravily předpoklady k úspěšné světové revoluci. Zatímco se světu nabízí horlivě neutralita, komunistické páté kolony pracují fanaticky dále pod vedením Moskvy. Tak jako mají komunistické režimy zájem na kolaborantských křesťanech a dokonce kněžích, aby podlomily vitalitu Církve, tak též chtějí získat co největší počet stoupců koexistence na Západě v oblasti kulturní, hospodářské i politické, aby ideově rozleptaly a oslabily demokratické státy. Tak mytůs koexistence má sloužit cílům komunistické expanse.

Nesmíme se stát obětí dialektických metod komunistické strategie a taktiky. Podle dialektické teorie má vést zápas protikladů ke komunistické synthesi. Proto komunisté vědomě používají systému protikladů. Příprava revoluce a propagování míru je jasnou ukázkou jejich metod, které stojí na zásadě, že slova politiků se nemají nikdy shodovat s jejich činy. My nechceme klamné a taktické uvolnění, pod jehož maskou se bude připravovat zkomunisoání světa.

Mírová koexistence není mír spravedlivý, ba dokonce to není mír vůbec; je to škodlivý zjev a negativní program. Mezinárodní společenství potřebuje dynamický program pozitivní. A tímto programem je idea mezinárodního obecného blaha, tj. dobra v oblasti potřeb hmotných i spirituálních, dobra, které bude redistribuováno na všechny národy a na všechny lidi, aby tak všichni měli spravedlivé povinnosti, ale též spravedlivý podíl na bohatství světa, stejně jako na spirituálních pokladech ducha, mezi něž patří v první řadě právo na svobodu a plný rozvoj lidské osobnosti.

Tohoto mezinárodního obecného blaha všelidské rodiny lze dosáhnout jen tvůrčí spoluprací a vzájemným doplňováním služeb, které aktualizují potenciality všech složek mezinárodního společenství svobodně a nerušeně. Tento cíl je mravní povahy a my nemáme právo dělat morální kompromisy a tak deformovat veřejnou morálku mezinárodního společenství. To by byl velký zločin na mezinárodní společnosti.

Vědomě hlásání polopravd koexistence nemůže vést k správnému cíli. Jen pravda celá osvobodí svět. Období "tání" nesmí být příležitostí k tomu, aby se mrzačil duchovní život na Západě a dusily se jeho poslední zbytky za Železnou oponou. Právě naopak, období "tání" je třeba chápat jako příležitost k tomu, aby se oživilo duchovní proudění v komunistických zemích a dala se mu zdravá dynamika a směr, čehož lze dosáhnout jen předložením obrazu dobrého pozitivního cíle.

Touto metodou můžeme nejlépe vykořenit komunismus z myslí a srdcí lidí. Toto je posláním exilu, které bychom neměli nikdy zradit. Je naší povinností zasahovat do procesu změn za Železnou oponou způsobem správným a ovlivňovat vývoj tak, aby antikomunistické síly směřující k transformaci společnosti dostaly pokud možno nejlepší směr a zmohutněly a pouhé revizionistické směry aby uznaly svůj omyl a přetvořily se na síly transformační. Rozhodně nesmíme dělat nic, co by tento transformační proces zpomalovalo a brzdilo. Podpora revizionismu oslabuje transformační síly.

Je zajiště třeba podporovat vývoj, ovšem vývoj kam? A v tomto bodu bychom měli mít jasno. O uvolnění nesmíme usilovat nemravnými prostředky, nesprávným usměrňováním vývoje a nekritickým přijímáním klamně propagandy, která je v rozporu se skutečností. Jedním z důvodů onoho "uvolnění" je totiž asi snaha komunistů zvýšit životní úroveň lidu a tak dohonit Západ. Komunisté z praxe vědí, že pouhé slibů již nestačí a že nynější nízká životní úroveň za Železnou oponou je hlavní překážkou pro šíření komunismu ve světě. A zvýšení produktivity bez určitých výhod pro lid, to je úkol zdá se neproveditelný. Takový vývoj však nesměruje nutně ke svobodě, ale hospodářské úspěchy komunistů mohou být příčinou větší stability otrokářského režimu.

Neméně důležitou příčinou onoho kontrolovaného uvolnění je zřejmě též hluboká vnitřní krize komunismu, ze které není asi východiska. Soustavné selhávání kolchozního zemědělství a ideologický rozpor mezi komunisty sovětskými a čínskými zavádějí komunismus do slepé uličky. Stojíme před závažným problémem, jak na tuto krizi reagovat, abychom přispěli k jejímu prohloubení a nedělali nic, co by rozkladný proces komunistického imperia zpomalovalo a mírnilo.

Využít tohoto kontrolovaného uvolnění k pouhým vzájemným návštěvám hudebních a sportovních těles a k zájezdům exulantů do komunistických zemí může být nebezpečnou věcí a škodlivým úkazem. Je to neúčinnější metoda, jak podlomit transformační síly v porobených národech a jak narušit antikomunistickou vitalitu exilu. Používat takových návštěv k tomu, aby se ukázalo, že některé státy na Západě mají více aut a ledniček než komunistické země, to rozhodně nestačí. Takový program usvědčuje autory, že nechápou vůbec základní problematiku antikomunistického boje. Západní antikomunistický materialista bez pozitivního programu sociálního nemůže předělat materialistu komunistického.

Neměli bychom se nechat zlákat naivní představou, že koexistenci můžeme zlepšit komunistický systém. Takovou snahou o revizi komunismu mateme a demoralisujeme antikomunisty. A nám musí jít v první řadě o lidi, neboť jedině lidé zdravých názorů mohou provést transformaci komunistické společnosti.

Je nutno zdůraznit, že v atomickém věku se nemohou velmocí a mezinárodní organizace, které usilují o svobodu a spravedlivý mír, spoléhat jen na fyzickou sílu, na sílu zbraní, ale musí mobilisovat všechny morální síly a zdravé tendence a energie porobených národů k aktivním operacím. **Toto je úspěšná cesta k tomu, aby se zabránilo použití atomických zbraní.**

Morální a intelektuální sterilita koexistence a gradualismu jsou nejlepším způsobem, jak tyto zdravé tendence udusit a připravit tak předpoklady ke komunistické agresi a zvýšit tím možnosti a nebezpečí atomické války. Komu-

nisté se odváží větších výbojů a válek tím spíše, když budou morální síly opo-
sice v komunistických zemích zlomeny. Z toho hlediska se jeví přijetí koexisten-
ce jako zvýšení válečného rizika.

Proto jen důsledný pozitivní antikomunismus s transformačními tendencemi
a v duchu integrálního humanismu může úspěšně řešit otázku komunistického
nebezpečí a osvobození porobených národů.

Program se dá uskutečnit jen upřímnou spoluprací všech demokratických
složek exilu bez rozdílu politické a náboženské příslušnosti, spoluprací všech
národnostních skupin ve Shromáždění porobených evropských národů i sku-
pin ostatních, zejména též exulantů ruských.

Tento program pozitivního antikomunismu byl přijat konferencí exilových
pracovníků v Austrálii, která byla svolána Ústředím československých de-
mokratických organizací v Austrálii a na Novém Zélandě a konala se v Mel-
bourne ve dnech 27. až 29. března 1964.

Konference se usnesla, aby program byl zaslán jako iniciativní návrh Výboru
pro svobodné Československo a aby bylo doporučeno Výboru a ostatním orga-
nisacím, aby byl po demokratické diskusi přijat pozitivní antikomunismus jako
program celoexilový a aby bylo prosazováno jeho přijetí též Shromážděním
porobených evropských národů a všemi jeho složkami a aby byl propagován
jako správná cesta k spravedlivé svobodě a opravdovému míru.

K. Eliáš, Adelaide

R. Folber, Adelaide

B. Kellner, Adelaide

J. Vaněk, Adelaide

M. Žák, Adelaide

S. Pokorný, Brisbane

A. Bužek, Hobart

J. Nermut', Launceston

J. Hašek, Melbourne

Dr. S. Hofírek, Melbourne

F. Horáček, Melbourne

C. Jurek, Melbourne

Dr. I. Schwetz, Melbourne

F. Čtvrtečka, Sydney

F. Kubinyi, Sydney

D. Lupínková, Sydney

Dr. B. Mikl, Sydney

V Melbourne 28. března 1964

Printers: BUSSAU & CO., 6 Elizabeth Street, North Richmond, Vic.